

Sygn. akt IV U 463/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2018r. w S.

odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 20 kwietnia 2017r. Nr (...)

w sprawie M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o należności z tytułu składek

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od M. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 463/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 963 ze zm.), stwierdził, że M. C. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji, tj. 20 kwietnia 2017r., wynosi łącznie 26.444,65 zł, w tym z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od grudnia 2012r. do czerwca 2014r. w kwocie należności głównej 13.325,26 zł oraz odsetki za zwłokę – 4.120 zł; składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od września 2012 do czerwca 2014r. w kwocie należności głównej – 5.756,35 zł oraz odsetki za zwłokę – 1.819 zł; składek na Fundusz Pracy za okres od listopada 2012r. do czerwca 2014r. w kwocie należności głównej – 1.089,04 zł oraz odsetki za zwłokę w kwocie 335 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że M. C. nie dopełnił obowiązku obliczania oraz opłacania należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Dlatego też ZUS wydał przedmiotową decyzję, w której określił wysokość zobowiązania M. C..

Odwołanie od tej decyzji złożył M. C. i domagał się jej zmiany poprzez orzeczenie, że nie jest dłużnikiem ZUS. Odwołujący zawarł argumentację kwestionującą podleganie przez niego ubezpieczeniom społecznym na terenie Polski z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W spornym okresie M. C. był bowiem zatrudniony na terenie Słowacji. Dlatego też odwołujący się zarzucił naruszenie art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego zastosowanie oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego przez jego nie zastosowanie jak również naruszenie art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez nienawiązanie kontaktu przez polski organ rentowy z właściwymi instytucjami ubezpieczeniowymi w związku z brakiem pewności co do właściwego ustawodawstwa dla odwołującego. M. C. zarzucił również naruszenie decyzji Komisji Administracyjnej A1 z 12 czerwca 2009r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i concyliacji w zakresie ważności dokumentów określenia właściwego ustawodawstwa oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia nr 883/2004 w przedmiocie niezastosowania ustawodawstwa słowackiego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od M. C. kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Podał, iż ubezpieczony nie odwołał się od decyzji z dnia 30 listopada 2016r. stwierdzającej okres podlegania ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Decyzja ta jest zatem prawomocna. M. C. nie uiszczył należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy, wobec czego w dniu 20 kwietnia 2017r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, czyli tzw. decyzję „wymiarową”. Argumentacja zawarta w odwołaniu dotyczy zasadności decyzji z dnia 30 listopada 2016r., tymczasem, wobec prawomocności decyzji z dnia 30 listopada 2016r., twierdzenia z odwołania nie mają wpływu na prawidłowość zaskarżonej decyzji z 20 kwietnia 2017r.

Sąd ustalił, co następuje:

M. C. w okresie od 1 września 2012r. do 30 czerwca 2014r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Ubezpieczony wskazywał, iż równolegle, tj. od 1 września 2012r. rozpoczął pracę na Słowacji na rzecz (...) D. P.. Ostatecznie, słowacki organ zabezpieczenia- S. P. decyzją z dnia 6 marca 2013r., która uprawomocniła się w dniu 7 sierpnia 2013r., stwierdził, że wobec M. C. jako pracownika zatrudnionego przez (...) D. P. w dniu 1 września 2012r. nie powstał obowiązek ubezpieczenia chorobowego, emerytalnego i związanego z funduszem gwarantowanych świadczeń pracowniczych. W tej sytuacji (...) Oddział w S. uznał, iż w przypadku M. C. nie ma zastosowania art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

W konsekwencji, organ rentowy wydał w dniu 30 listopada 2016r. decyzję, w której stwierdził, że M. C. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie od 1 września 2012r. do 30 czerwca 2014r., podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu (decyzja -akta ZUS).

Decyzja z dnia 30 listopada 2016r. nie została zaskarżona przez ubezpieczonego, wobec czego stała się prawomocna.

Następnie, organ rentowy wszczął postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Zaskarżoną decyzją z dnia 20 kwietnia 2017r., organ rentowy określił wysokość zadłużenia M. C. względem ZUS z tytułu nieopłaconych, w stosunku do przedziału czasowego od września 2012r. do czerwca 2014r., składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy (decyzja akta ZUS).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. C. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zauważa, iż decyzja stwierdzająca podleganie ubezpieczeniom społecznym i decyzja określająca wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy nie są tożsame.

Mają bowiem odmienny przedmiot rozstrzygnięcia. Pierwsza z przywołanych decyzji rozstrzyga o obowiązku objęcia określonej osoby ubezpieczeniem społecznym. Dotyczy zatem samej zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym. Z faktem podlegania tym ubezpieczeniom powiązany jest obowiązek uiszczania należnych składek. Skoro zatem określona osoba podlega ubezpieczeniom społecznym, to ciąży względem niej obowiązek regulowania należności z tytułu składek. Druga natomiast ze wspomnianych decyzji dotyczy określenia wysokości zadłużenia i ma niejako wtórny charakter, gdyż nie rozstrzyga o samej zasadzie podlegania obowiązkowi ubezpieczenia, a zatem nie wypowiada się o zasadności naliczenia składek. Rozstrzyga ona jedynie o wysokości tych należności. Co prawda, w zaskarżonej decyzji, tj. z dnia 20 kwietnia 2017r., organ rentowy użył sformułowania „stwierdza że M. C. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy”, jednakże istota tej decyzji nie polega na rozstrzygnięciu o tym, czy M. C. podlega powyższym ubezpieczeniom. Wręcz przeciwnie, decyzja z dnia 20 kwietnia 2017r. określa jedynie wysokość zadłużenia ubezpieczonego. A zatem, precyzyjnie, w jakim zakresie wymiarze ubezpieczony pozostaje dłużnikiem ZUS.

Stwierdzić należy, iż argumentacja podnoszona w odwołaniu sprowadza się do kwestionowania zasady objęcia M. C. obowiązkiem ubezpieczenia społecznego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Ubezpieczony powołał się bowiem na przepisy prawa Unii Europejskiej i przekonywał, iż zatrudnienie na terenie Słowacji wyklucza podleganie przez niego ubezpieczeniom społecznym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Tymczasem Sąd w niniejszym postępowaniu nie miał kompetencji do badania merytorycznej trafności argumentacji ubezpieczonego. Sąd był bowiem związany treścią decyzji z dnia 30 listopada 2016r. Decyzja ta, jako prawomocna, wiąże Sąd w zakresie jej rozstrzygnięcia, czyli stwierdzenia podlegania M. C., jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie od 1 września 2012r. do 30 czerwca 2014r., ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. A zatem stanowisko organu rentowego jest prawidłowe.

Nie ma przy tym podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. W toku postępowania nie ujawniły się bowiem żadne okoliczności, które przemawiałyby za tym, iż organ rentowy błędnie wyliczył wysokość istniejącego zadłużenia M. C..

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, odwołanie podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł na wynikającej z art. 98 § 1 kpc regule odpowiedzialności za jego wynik. Dlatego też, mając na uwadze wysokość roszczenia ZUS, na podstawie przywołanego przepisu oraz art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), Sąd zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku.